

مان سنگينا سڪواڻي سڀ کان پهرين 'پرنام ٿي ڪريان پنهنجي پڳوان شري ستيه سائين بابا کي' جن جي آسپس سان مان اڄ توهان اڳيان ڪجهه لکي ٿي سگهان. ڇو جو اهو منهنجو پورن وشواس آهي ته سائين جي چاهه يا اڇا بنان ڪوبه ڪم ڪونه ٿو ٿئي. ڪرنا درتا سڀ اهو ئي آهي. اسان ته بس هن جي هٿ جا کلونا آهيون. مونکي تمام گهڻو پريز ۽ سنيهه آهي پنهنجي سائين لاءِ، شل سدا هنن جو آشيرواد مون مٿان هجي ۽ جيتري حياتي آهي سندن جي ڪرپا مون مٿان رهي ۽ مان سدا ئين کين پوڄيندي رهان.

مونکي لکڻ جو شوق تمام گهڻي عرصي کان هو، پر هميشه هڪ ڊپ رهندو هو ته ڇا منهنجا ليکڪ، منهنجون ڪويتائون عام کي پسند اينديون؟ پر سچ پچ هڪ عجيب ڳالهه پئي محسوس ڪئي ته مان جڏهن به لکڻ ويهان ته مونکي صرف ايترو سميه لڳندو هو جيترو وقت قلم سان اکر ڪاغذ تي اُتارڻ کي لڳندو آهي. سچ پچو ته مونکي ائين محسوس ٿيندو آهي ته ٻن طريقن سان ڪجهه به لکيو ويندو آهي. ”سچ يا ڪالپنڪ“ منهنجي لکوت به ٻن حصن ۾ ورهايل آهي. مان جيڪي به ڪويتائون لکيون آهن انهنجو هڪ هڪ اکر سچائيءَ جي قلم ۾ ٻڌل هوندو آهي. پر مون سوچيو ته ڇو نه ڪي ڪهاڻيون لکان جيڪي ’ڪالپنڪ‘ هجن. پر ڪوشش اها ئي ڪئي آهي ته سچيون لڳن ۽ جڏهن پاڻڪ پڙهن ته ڪا به ڪهاڻي ڪنهن نه ڪنهن کي ڪنهن جي ياد ڏياري ۽ ڪا به ڪهاڻي پاڻڪ اڏي نه ڇڏي ۽ ضرور پڙهي پوري ڪري. پر سچ ۾ ڪا به ڪهاڻي ڪنهن جي به نجبي زندگي سان ڪوبه واسطو رکندڙ ڪونه آهي.

بس هر ڪهاڻي ”استري کي اُن جي شڪتيءَ کي ۽ سڀيتا کي ۽ پاور کي درشائي ٿي.“ منهنجي هيءَ ننڍڙي پهل جا هڪ گلدستو آهي. الڳ الڳ ڪهاڻين جو، جيڪو توهان سڀني پاڻڪن کي پسند ايندو. جيئن ته هيءَ هڪ نئين ۽ پهرين شروعات آهي. شايد ڪي غلطيون به ٿيون هجن. پنهنجي بالڪي سمجهي بخشيندا.

هن پستڪ کان پهرين مون کي ليکڪ پڻ لکيا آهن ۽ ڪي ڪويتائون به جيڪي ”هندوا سي“ اخبار ۾ شايع ٿيا آهن. مونکي سچ ۾ همت ڏيڻ وارن جا دل سان تورا ٿي مڃان. جن کي منهنجا ليکڪ ۽ ڪويتائون پسند آيون. شايد تڏهن ئي ڪوشش ڪئي آهي ڪالپنڪ ڪهاڻين لکڻ جي.

مان شڪرگذار آهيان ان سنڪروءَ جي جو مونکي هڪ تمام سهڻي پريوار ۾ جنم مليو. ”ماسٽر رانجهن“ هڪ پرسڌ ڪوي، گايڪ جيڪو هند ۾ نه پر دنيا ۾ ۾ پنهنجي ڪويتائن ذريعي مشهور آهي. هنن جو پريچيه ڏيڻ ڄڻ ”سورج اڳيان ڏيئو ڏيکارڻ“ مونکي ياد آهي اڄ به ته سندن جي زندگيءَ ۾ ڪويتائن ۽

سنگيت جو سڀ کان اوچو آستان آهي. هنن گهڻي ڀيري سان منهنجو نالو ”سنگيتا“ رکيو يعني سنگيت مٿي ۽ منهنجي ڀيڻ جو نالو ”کویتا“ شايد هنن جا ڪجهه عڪس اسان پنهنجي اندر اڄ به مڪسوس ڪندا آهيون.

منهنجو ساڪشائت پرنام آهي منهنجي ماما پتا کي. جن مون ۾ سنا سنسڪار وڌا. مان هنن جي عمر ۾ آڀاري رهندس. منهنجو گرو منهنجو پتا جنهن مون کي دنيا ڌاري سيکاري. اڄ مان جيڪا به آهيان اها سڀ سندن جي مڪنت ۽ سنسڪارن جي ڪري آهيان.

مان شڪر گذار آهيان سداحيات شري نند هندوجا ’آندڙ‘ جي جن مون کي هميشه ڪويتا لکڻ لاءِ همٿايو ۽ سارا هيو. مان شڪر گذار آهيان شري رميش نانڪاڻيءَ جي جن سدائين منهنجي همٿ افزائي ڪئي. مان شڪر گذار آهيان ديدي شوپا رام لالچنداڻيءَ جي جن مون کي هميشه سهيوگ ڏنو ۽ پنهنجي اخبار ۾ منهنجا ليکڪ ۽ ڪويتائن کي ڇپيون. مان سندن کي دل سان شڪر گذار ڪندس ته هنن پنهنجو قيمتي وقت ڪڍي منهنجي هن ڪتاب کي پڙهي پروف ريڊنگ ڪري ڏنو ۽ غلطيون ڀڻ سڌاري ڏنيون. ۽ به اکر لکڻ لاءِ منظوري ڏني. مان دل سان شڪر گذار آهيان ان هر هڪ جي جن مون کي سمجهيو ۽ مون کي لکڻ لاءِ همٿايو.

سنگيتا سکواڻي ’ڪومل‘

اومر سائين رام

Book is published on internet by:

www.sindhigulab.com

developed by: Dilip Tekchandani

World's 1st Sindhi internet magazine since 2001 in the service of Sindhyat

email: sindhigulab@gmail.com

Cell: +91 - 9998112981